

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 4 września 2014 r. *

Odesłanie prejudycjalne — Ochrona gatunków dzikiej fauny i flory — Rozporządzenie (WE) nr 338/97 — Artykuł 11 — Nieważność zezwolenia na przywóz ograniczona do okazów zwierząt, których rzeczywiście dotyczy podstawa nieważności

W sprawie C-532/13

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Fővárosi közigazgatási és munkaügyi bíróság (Węgry) postanowieniem z dnia 20 września 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 października 2013 r., w postępowaniu:

Sofia Zoo

przeciwko

Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, K. Lenaerts (sprawozdawca), wiceprezes Trybunału, J.L. da Cruz Vilaça, J.C. Bonichot i A. Arabadjiev, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu rządu węgierskiego przez K. Szíjjártó, M. Fehéra oraz G. Szimę, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu belgijskiego przez J. Van Holm oraz T. Materne'a, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez K. Mifsuda-Bonniciego oraz A. Siposa, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: węgierski.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 11 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi (Dz.U. L 61, s. 1).
- 2 Powyższy wniosek został przedstawiony w ramach sporu między Sofia Zoo (zoo w Sofii, Bułgaria) a Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség (węgierską główną inspekcją ochrony środowiska, ochrony przyrody i zarządzania wodami, zwaną dalej „inspekcją główną”) w przedmiocie decyzji tej inspekcji w sprawie nakazania konfiskaty 17 okazów dzikich zwierząt pochodzących z Tanzanii.

Ramy prawne

Konwencja o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem

- 3 Konwencja o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem, podpisana w Waszyngtonie w dniu 3 marca 1973 r. (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 993, nr I-14537, zwana dalej „CITES”) ma na celu zapewnienie, by handel międzynarodowy okazami gatunków wymienionych w załącznikach do niej, a także ich częściami i produktami pochodnymi nie zagrażał utrzymaniu różnorodności ekosystemów i opierał się na zrównoważonym wykorzystaniu dzikich gatunków.
- 4 Wspomniana konwencja została wprowadzona w życie w Unii Europejskiej od dnia 1 stycznia 1984 r. na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 3626/82 z dnia 3 grudnia 1982 r. dotyczącego stosowania we Wspólnocie Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (Dz.U. L 384, s. 1). Wspomniane rozporządzenie zostało uchylone rozporządzeniem nr 338/97, którego art. 1 akapit drugi stanowi, że rozporządzenie to stosuje się zgodnie z celami, zasadami i postanowieniami CITES.
- 5 Artykuł VI ust. 5 CITES stanowi, co następuje:

„Na każdą wysyłkę okazów będzie wymagane odrębne zezwolenie lub świadectwo”.

Prawo Unii

- 6 Motywy 5 i 17 rozporządzenia nr 338/97 brzmią następująco:
„(5) [w]ykonanie niniejszego rozporządzenia wymaga zastosowania wspólnych warunków wydawania, stosowania i przedstawiania dokumentów związanych z zezwoleniem na wprowadzanie do [Unii] oraz wywóz lub powrotny wywóz [z Unii] okazów gatunków objętych niniejszym rozporządzeniem; konieczne jest ustanowienie przepisów szczególnych odnoszących się do tranzytu okazów przez [Unię];

[...]

(17) [w] celu zagwarantowania przestrzegania niniejszego rozporządzenia istotne jest nakładanie przez państwa członkowskie sankcji za naruszenie w sposób zarówno wystarczający, jak i odpowiedni do charakteru i powagi naruszenia”.

7 Artykuł 4 powyższego rozporządzenia stanowi:

„1. Wprowadzenie do [Unii] okazów gatunków wymienionych w załączniku A podlega przeprowadzeniu niezbędnych kontroli i wymaga uprzedniego przedstawienia zezwolenia na przywóz wydanego przez organ administracyjny państwa członkowskiego przeznaczenia w granicznym urzędzie celnym w miejscu wprowadzenia.

Zezwolenie na przywóz może być wydane tylko przy uwzględnieniu ograniczeń ustanowionych stosownie do ust. 6 i spełnieniu następujących warunków:

[...]

b) i) wnioskodawca dostarcza dowód z dokumentu, że okazy pozyskano zgodnie z prawodawstwem dotyczącym ochrony danych gatunków, który w przypadku przywozu z państwa trzeciego okazów gatunku wymienionego w dodatkach [załącznikach] do konwencji stanowi zezwolenie na wywóz lub świadectwo powrotnego wywozu, lub też jego kopie, wydane zgodnie z konwencją przez właściwy organ kraju wywozu lub powrotnego wywozu;

[...]

[...]

e) organ administracyjny upewni się, po konsultacjach z właściwym organem naukowym, że z ochroną gatunku nie wiążą się żadne inne czynniki, które przemawiałyby przeciwko wydaniu zezwolenia na przywóz,

oraz

f) w przypadku sprowadzenia z morza organ administracyjny upewni się, że wszelki żywy okaz będzie przygotowany i wysłany w taki sposób, aby zmniejszyć ryzyko uszkodzenia, utraty zdrowia lub okrutnego traktowania.

2. Wprowadzenie do [Unii] okazów gatunków wymienionych w załączniku B podlega przeprowadzeniu niezbędnych kontroli i wymaga uprzedniego przedstawienia zezwolenia na przywóz wydanego przez organ administracyjny państwa członkowskiego przeznaczenia w granicznym urzędzie celnym w miejscu wprowadzenia.

Zezwolenie na przywóz może być wydane tylko przy uwzględnieniu ograniczeń ustanowionych stosownie do ust. 6 oraz gdy:

a) właściwy organ naukowy, po zbadaniu dostępnych danych i rozważeniu wszelkich opinii Grupy ds. Przeglądu Naukowego, stwierdzi, że wprowadzenie do [Unii] nie spowoduje negatywnego wpływu na stan ochrony gatunku lub na zasięg terytorium zajmowanego przez daną populację gatunku, biorąc pod uwagę aktualny lub przewidywany poziom handlu. Opinia ta obowiązuje w odniesieniu do następnych przypadków przywozu tak długo, jak nie zmienią się w znaczący sposób wspomniane wyżej aspekty;

- b) wnioskodawca dostarcza dowód z dokumentu, że pomieszczenie przeznaczone dla żywego okazu w miejscu przeznaczenia jest właściwie wyposażone, aby zapewnić mu odpowiednią ochronę i opiekę;
- c) spełnione zostały warunki określone w ust. 1 lit. b) [ppkt (i) i w ust. 1] lit. e) i f).

[...]

6. W konsultacji z danymi krajami pochodzenia, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa art. 18 ust. 2, i biorąc pod uwagę wszelkie opinie Grupy ds. Przeglądu Naukowego, Komisja [Europejska] może wprowadzić ogólne ograniczenia lub ograniczenia odnoszące się do niektórych krajów pochodzenia, dotyczące wprowadzania do [Unii]:

- a) na podstawie warunków określonych w ust. 1 lit. a) [ppkt (i)] lub [w ust. 1] lit. e) okazów gatunków wymienionych w załączniku A;
- b) na podstawie warunków określonych w ust. 1 lit. e) lub w ust. 2 lit. a) okazów gatunków wymienionych w załączniku B;

oraz

- c) żywych okazów gatunków wymienionych w załączniku B, odznaczających się wysoką śmiertelnością w czasie przesyłania lub dla których ustalono, że prawdopodobnie nie przeżyją w niewoli znacznej części ich potencjalnego okresu życia;

lub

- d) żywych okazów gatunków, dla których ustalono, że ich wprowadzenie w środowisko naturalne [Unii] stanowi zagrożenie ekologiczne dla dzikich gatunków rodzimej fauny i flory [Unii].

Komisja publikuje co kwartał wykaz takich ograniczeń, jeśli zostaną przyjęte, w *Dzienniku Urzędowym [Unii Europejskiej]*.

[...]”.

- 8 Artykuł 9 ust. 4 i 5 wspomnianego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„4. Gdy żywy okaz gatunku wymienionego w załączniku B jest przewożony w obrębie [Unii], właściciel okazu może zezwolić na jego przewóz tylko po upewnieniu się, że przewidziany odbiorca jest odpowiednio poinformowany o pomieszczeniu, wyposażeniu i rozwiązaniach praktycznych, jakie są wymagane do zapewnienia właściwej opieki nad okazem.

5. Gdy wszelkie żywe okazy są przewożone do [Unii], [z Unii] lub w jej obrębie lub gdy są przechowywane w czasie jakiegokolwiek okresu tranzytu lub przeładunku, są one przygotowane, przenoszone i otoczone opieką w taki sposób, aby zmniejszyć ryzyko uszkodzenia, utraty zdrowia lub okrutnego traktowania oraz, w przypadku zwierząt, zgodnie z [prawem Unii] dotyczącym ochrony zwierząt w czasie transportu”.

- 9 Artykuł 11 ust. 1 i 2 tego samego rozporządzenia, zatytułowany „Ważność zezwoleń i świadectw oraz specjalne warunki ich wydawania”, przewiduje:

„1. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych środków, które państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać, zezwolenia i świadectwa wydane przez właściwe organy państw członkowskich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem są ważne w całej [Unii].

2.

- a) Jednakże wszelkie takie zezwolenie lub świadectwo oraz wszelkie zezwolenie lub świadectwo wydane na [...] podstawie [takiego dokumentu] uważa się za nieważne, jeśli właściwy organ lub Komisja, po konsultacji z właściwym organem, który wydał zezwolenie lub świadectwo, ustali, że zostało ono wydane na podstawie błędnego założenia, że warunki jego wydania zostały spełnione.
- b) Okazy znajdujące się na terytorium państwa członkowskiego, których dotyczą takie dokumenty, zostaną zatrzymane przez właściwe organy tego państwa członkowskiego i mogą zostać skonfiskowane”.

10 Zgodnie z art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 338/97:

„W przypadku gdy żywy okaz gatunku wymienionego w załącznikach B i C pojawi się w punkcie wprowadzenia do [Unii] bez odpowiedniego ważnego zezwolenia lub świadectwa, okaz musi zostać zatrzymany i może ulec konfiskacie, lub jeśli odbiorca nie przyzna się do niego, właściwe organy państwa członkowskiego odpowiedzialne za punkt wprowadzenia mogą, gdy to stosowne, odmówić przyjęcia przesyłki i domagać się od przewoźnika zwrotu okazu do miejsca wysyłki”.

Prawo węgierskie

11 Artykuł 20 ust. 1 i 2 i art. 20 ust. 4 lit. a) i b) dekretu rządu 292/2008 (XII.10), zawierający niektóre przepisy wykonawcze do międzynarodowych aktów prawnych i Komisji Europejskiej regulujących międzynarodowy handel zagrożonymi gatunkami dzikiej fauny i flory (zwanego dalej „dekretem rządu”), stanowi:

„1. Jeżeli okazy gatunków ujętych w załącznikach A–D do [rozporządzenia nr 338/97] są posiadane, przewożone lub sprzedawane bez wymaganego zezwolenia lub świadectwa lub jeżeli przewóz okazów narusza przepisy ustawowe lub administracyjne, organ, o którym mowa w art. 3 ust. 3 – z wyjątkiem organu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 – w ramach środków podejmowanych na miejscu dokonuje zajęcia danych okazów, sporządza protokół i podejmuje działania zgodnie ze szczególnymi przepisami prawnymi, o których to działaniach informuje w ciągu 48 godzin organ wskazany w art. 4 ust. 1 oraz organ administracyjny. Organ, o którym mowa w art. 4 ust. 1, podejmuje w porozumieniu z organem administracyjnym działania w celu umieszczenia żywych zajętych okazów.

2. Organ, o którym mowa w art. 4 ust. 1 – w wyniku przeprowadzonej przez ten organ kontroli lub zajęcia dokonanego zgodnie z ust. 1 – dokonuje zajęcia okazów, w odniesieniu do których ich właściciel nie udowodnił zgodności z prawem ich przywozu, wywozu, powrotnego wywozu lub posiadania w trakcie kontroli, i wzywa zainteresowanego do przedstawienia w ustalonym przezeń terminie dokumentów poświadczających pochodzenie okazów.

[...]

4. Organ, o którym mowa w art. 4 ust. 1:

- a) dokonuje konfiskaty okazów, w odniesieniu do których ich właściciel nie przedstawił w wyznaczonym terminie dokumentów poświadczających ich pochodzenie,
- b) dokonuje konfiskaty okazów, których posiadanie jest bezprawne.

[...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 12 W dniu 17 stycznia 2011 r. obywatel serbski został poddany kontroli granicznej przy wkraczaniu na terytorium Węgier. W pojeździe, którym kierował, przewoził 17 okazów dzikich zwierząt pochodzących z Tanzanii, a mianowicie dwa orzełki afrykańskie (*Hieraaetus spilogaster*), cztery orły czarne (*Aquila verreauxii*), dwa wojownicy zbrojne (*Polemaetus bellicosus*), jednego kuglarza (*Terathopius ecaudatus*), trzy wojownicy wspaniałe (*Stephanoaetus coronatus*), dwa sępy uszate (*Torgos tracheliotus*) i trzy sępy afrykańskie (*Gyps africanus*). Poza nimi kontrolowana osoba przewoziła także dziesięć kruków srokatych (*Corvus albus*) i dziesięć kruków wielkodziobych (*Corvus albicollis*). Celem wykazania pochodzenia wymienionych zwierząt wspomniana osoba przedstawiła kopię zezwolenia na przywóz CITES wydanego przez władze bułgarskie. Z postanowienia odsyłającego wynika, że dokumenty towarzyszące transportowi wskazywały, iż wskazane powyżej okazy zwierząt zostały przewiezione z Niderlandów do Bułgarii do Sofia Zoo w celu odbycia kwarantanny, skąd miały wrócić do Niderlandów tranzytem przez Węgry.
- 13 Organ ochrony środowiska zatrzymał ładunek i przesłał całość dokumentów do Vidékfejlesztési Minisztérium (ministerstwa rozwoju obszarów wiejskich), jako organu właściwego w rozumieniu CITES i rozporządzenia nr 338/97, który to organ zbadał zgodność z prawem przywozu wspomnianych dzikich zwierząt. W trakcie tego postępowania wspomniane ministerstwo konsultowało się z Komisją i z właściwym organem bułgarskim.
- 14 Komisja uznała, że okazy zwierząt, o których mowa, powinny zostać skonfiskowane, ponieważ Grupa ds. Przeglądu Naukowego (zwana dalej „GPN”) podjęła w dniu 30 czerwca 2009 r. decyzję o zawieszeniu przywozu wojowników zbrojnych i kuglarzy, a w dniu 11 września 2009 r. postanowiła, że konieczna jest wcześniejsza konsultacja z GPN w przypadku sępów uszatek i wojowników wspaniałych. Jako że właściwy organ bułgarski nie uwzględnił jednak tych decyzji GPN, Komisja zajęła stanowisko, że zezwolenie wydane przez ten organ na rzecz Sofia Zoo należy uznać za nieważne.
- 15 W świetle powyższego decyzją z dnia 9 lutego 2011 r. ministerstwo rozwoju obszarów wiejskich postanowiło dokonać zajęcia ładunku – z wyjątkiem dziesięciu kruków srokatych i dziesięciu kruków wielkodziobych, do których nie mają zastosowania konwencja CITES ani rozporządzenie nr 338/97 – zgodnie z art. 20 ust. 2 dekretu rządu oraz wezwało Sofia Zoo do przedstawienia dokumentów poświadczających zgodność z prawem przywozu okazów, których dotyczyła jego decyzja, ich posiadania i handlu nimi.
- 16 Jako że Sofia Zoo nie przedstawiło w wyznaczonym terminie żądanych dokumentów, ministerstwo rozwoju obszarów wiejskich dokonało decyzją z dnia 28 kwietnia 2011 r. konfiskaty 17 okazów zwierząt pochodzących z Tanzanii, zgodnie z art. 20 ust. 4 dekretu rządu, i umieściło je w węgierskich ogrodach zoologicznych.
- 17 Sofia Zoo wniosło do Fővárosi közigazgatási és munkaügyi bíróság (sądu do spraw administracyjnych i pracy w Budapeszcie) skargę o stwierdzenie nieważności powyższej decyzji o konfiskacie. Owa skarga jest skierowana przeciwko inspekcji głównej, będącej następcą prawnym ministerstwa rozwoju obszarów wiejskich.
- 18 Ściślej mówiąc, powyższa skarga Sofia Zoo ma na celu stwierdzenie nieważności wspomnianej decyzji o konfiskacie i nakazanie inspekcji głównej przeprowadzenia nowego postępowania, przy czym stwierdzenie nieważności w całości jest przedmiotem żądania głównego, zaś stwierdzenie częściowej nieważności – przedmiotem żądania ewentualnego. Ponadto skarga Sofia Zoo obejmuje żądanie ponownego zbadania decyzji o zajęciu. Zdaniem tego zoo nieważność zezwolenia na przywóz mogła bowiem dotyczyć tylko ośmiu okazów zwierząt, do których odnosiła się podstawa nieważności, to jest dwóch wojowników zbrojnych, kuglarza, dwóch sępów uszatek i trzech wojowników wspaniałych, tak

że zajęcie i konfiskata mogły się rozciągać tylko na te zwierzęta, z wyłączeniem pozostałych dziewięciu okazów gatunków objętych zakresem stosowania rozporządzenia nr 338/97, czyli dwóch orzełków afrykańskich, czterech orłów czarnych i trzech sępów afrykańskich.

- 19 Ze swej strony inspekcja główna wnosi o oddalenie powyższej skargi o stwierdzenie nieważności. Jej zdaniem wszystkie okazy dzikich zwierząt objętych zakresem stosowania rozporządzenia nr 338/97 – a nie tylko te, których dotyczy podstawa nieważności zezwolenia na przywóz – powinny zostać zajęte i mogą zostać skonfiskowane, ponieważ rozporządzenie to nie przewiduje stwierdzenia częściowej nieważności zezwolenia. Ponadto inspekcja główna twierdzi, że niebezpieczeństwo zagrożenia dla zdrowia uzasadnia również to, że zezwolenia są rozpatrywane w jednolity sposób i że w przypadku nieważności, bez względu na jej podstawę, wszystkie okazy zwierząt wymienionych w tych zezwoleniach zostają zajęte i skonfiskowane.
- 20 W tych okolicznościach Fővárosi közigazgatási és munkaügyi bíróság postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy zgodnie z art. 11 ust. 2 lit. a) [rozporządzenia nr 338/97] za nieważne należy uznać zezwolenia i świadectwa tylko w odniesieniu do gatunków, których rzeczywiście dotyczy podstawa nieważności, czy też także w odniesieniu do pozostałych gatunków, które również zostały wymienione w zezwoleniu lub świadectwie?
- 2) Czy zgodnie z art. 11 ust. 2 lit. b) [rozporządzenia nr 338/97] należy skontrolować i mogą zostać skonfiskowane wszystkie gatunki, jakie wymienione zostały w zezwoleniach i świadectwach uznanych za nieważne zgodnie z [art. 11 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia], lub tylko te, których rzeczywiście dotyczy podstawa nieważności?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 21 W swoich pytaniach prejudycjalnych, które należy zbadać łącznie, sąd odsyłający zastanawia się zasadniczo, czy art. 11 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 338/97 powinien być interpretowany w ten sposób, że zezwolenie na przywóz, które nie spełnia warunków określonych w tym rozporządzeniu, należy uznać za nieważne wyłącznie w zakresie, w jakim zezwolenie to odnosi się do okazów, których rzeczywiście dotyczy podstawa nieważności danego zezwolenia na przywóz, wobec czego okazy te stanowią jedyne okazy, które mogą zostać zajęte i ewentualnie skonfiskowane przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym się znajdują.
- 22 Zgodnie z art. 11 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 338/97 „wszelkie takie zezwolenie lub świadectwo oraz wszelkie zezwolenie lub świadectwo wydane na [...] podstawie [takiego dokumentu] uważa się za nieważne, jeśli właściwy organ lub Komisja, po konsultacji z właściwym organem, który wydał zezwolenie lub świadectwo, ustali, że zostało ono wydane na podstawie błędnego założenia, że warunki jego wydania zostały spełnione”. W art. 11 ust. 2 lit. b) uściślono, że „[o]kazy znajdujące się na terytorium państwa członkowskiego, których dotyczą takie dokumenty, zostaną zatrzymane przez właściwe organy tego państwa członkowskiego i mogą zostać skonfiskowane”.
- 23 Artykuł 11 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 338/97 należy zatem interpretować w świetle celów przyświecających temu rozporządzeniu i kontekstu, w jaki wpisuje się wspomniany przepis.
- 24 W pierwszej kolejności w odniesieniu do ogólnej systematyki rozporządzenia nr 338/97 należy zauważyć, że 17 okazów dzikich zwierząt będących przedmiotem sporu w postępowaniu głównym figuruje w załączniku B do tego rozporządzenia. Zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit pierwszy wspomnianego rozporządzenia „[w]prowadzenie do [Unii] okazów gatunków wymienionych w załączniku B podlega

przeprowadzeniu niezbędnych kontroli i wymaga uprzedniego przedstawienia zezwolenia na przywóz wydanego przez organ administracyjny państwa członkowskiego przeznaczenia w granicznym urzędzie celnym w miejscu wprowadzenia”.

- 25 A zatem z brzmienia przytoczonego powyżej przepisu wynika, że rozporządzenie nr 338/97 pozwala na wydanie jednego zezwolenia na przywóz dla wielu okazów różnych gatunków wymienionych w załączniku B do tego rozporządzenia, wchodzących w skład tego samego ładunku. Taka interpretacja art. 4 ust. 2 akapit pierwszy wspomnianego rozporządzenia jest zresztą zgodna z art. VI ust. 5 CITES, który przewiduje, że „[n]a każdą wysyłkę okazów będzie wymagane odrębne zezwolenie lub świadectwo”.
- 26 Artykuł 4 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 338/97 stanowi, że takie zezwolenie na przywóz może być wydane tylko z uwzględnieniem ograniczeń ustanowionych na podstawie ust. 6 tegoż artykułu oraz gdy spełnione są warunki określone w ust. 2 lit. a)–c) tego samego artykułu.
- 27 Zgodnie z art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 338/97, w przypadku gdy, biorąc pod uwagę aktualny lub przewidywany poziom handlu danym gatunkiem, jego wprowadzenie do Unii spowoduje negatywny wpływ na stan ochrony tego gatunku lub na zasięg terytorium zajmowanego przez daną populację gatunku, bądź w przypadku gdy inne czynniki związane z ochroną gatunku przemawiają przeciwko wydaniu zezwolenia na przywóz, Komisja może wprowadzić ogólne ograniczenia lub ograniczenia odnoszące się do niektórych krajów pochodzenia, dotyczące wprowadzania do Unii żywych okazów gatunków wymienionych w załączniku B do wspomnianego rozporządzenia, które to gatunki odznaczają się wysoką śmiertelnością w czasie transportu lub dla których ustalono, że prawdopodobnie nie przeżyją w niewoli znacznej części swojego potencjalnego okresu życia.
- 28 Jeśli chodzi o warunki określone w art. 4 ust. 2 lit. a)–c) rozporządzenia nr 338/97, wydanie zezwolenia na przywóz zależy, po pierwsze, od spełnienia warunku, że właściwy organ naukowy, po zbadaniu dostępnych danych i rozważeniu wszelkich opinii GPN, stwierdzi, że wprowadzenie do Unii nie spowoduje negatywnego wpływu na stan ochrony gatunku lub na zasięg terytorium zajmowanego przez daną populację gatunku, biorąc pod uwagę aktualny lub przewidywany poziom handlu. Po drugie, wnioskodawca dostarcza dowód z dokumentu, że pomieszczenie przeznaczone dla żywego okazu w miejscu przeznaczenia jest właściwie wyposażone, aby zapewnić mu odpowiednią ochronę i opiekę. Po trzecie, muszą być spełnione warunki określone w art. 4 ust. 1 lit. b) ppkt (i) i w art. 4 ust. 1 lit. e) i f) wspomnianego rozporządzenia.
- 29 Z powyższego wynika, że wydanie zezwolenia na przywóz do Unii okazów różnych gatunków wymienionych w załączniku B do rozporządzenia nr 338/97 jest wynikiem nie całościowej oceny wszystkich okazów wchodzących w skład danego ładunku, lecz indywidualnego i pogłębionego badania dotyczącego sytuacji każdego z odnośnych okazów.
- 30 Innymi słowy, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajdują się odnośne okazy, powinien zbadać, czy dane zezwolenie na przywóz jest ważne w odniesieniu do każdego z wymienionych okazów, przy czym ocena tego organu odnosząca się do danego okazu zwierzęcia nie musi mieć koniecznie wpływu na jego ocenę dotyczącą innego okazu.
- 31 Wobec powyższego okoliczność, że zezwolenie na przywóz jest nieważne w części, w jakiej dotyczy okazów zwierząt, które nie spełniają warunków wydania wymienionych w art. 4 ust. 2 i 6 rozporządzenia nr 338/97, nie może podważyć ważności zezwolenia w zakresie, w jakim dotyczy ono okazów, które spełniają rzeczywiście wspomniane warunki.
- 32 Część zezwolenia na przywóz odnoszącą się do okazów, których dotyczy podstawa nieważności, należy zatem postrzegać jako dającą się oddzielić od pozostałych części tegoż zezwolenia, które to części pozostają ważne.

- 33 Co więcej, jak podkreśliła Komisja w swoich uwagach na piśmie, wykluczenie wszelkich przypadków częściowej nieważności zezwolenia na przywóz do Unii okazów różnych gatunków wymienionych w załączniku B do rozporządzenia nr 338/97 prowadziłoby do arbitralnego systemu, w którym sytuacja taka jak ta będąca przedmiotem sporu w postępowaniu głównym nie byłaby traktowana w taki sam sposób jak sytuacja, w której przewóz 17 różnych okazów byłby przedmiotem 17 różnych dokumentów.
- 34 W drugiej kolejności w odniesieniu do celów przyświecających rozporządzeniu nr 338/97 należy przypomnieć, że system ochrony ustanowiony dla okazów gatunków wymienionych w załącznikach A i B do wspomnianego rozporządzenia ma na celu zapewnienie możliwie najszerszej ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, zgodnie z celami, zasadami i postanowieniami CITES (zob. wyrok Rubach, C-344/08, EU:C:2009:482, pkt 24).
- 35 Osiągnięciu celów przyświecających rozporządzeniu nr 338/97 nie zagraża jednak wykładnia art. 11 ust. 2 lit. a) tegoż rozporządzenia, zgodnie z którą to wykładnią, w przypadku gdy zezwolenie na przywóz nie spełnia warunków przewidzianych we wspomnianym rozporządzeniu, zezwolenie to powinno zostać uznane za nieważne wyłącznie w zakresie, w jakim odnosi się ono do okazów zwierząt, których rzeczywiście dotyczy podstawa nieważności danego zezwolenia.
- 36 W powyższym względzie należy stwierdzić z jednej strony, iż jeśli chodzi o okazy zwierząt, w stosunku do których rzeczywiście istnieje podstawa nieważności zezwolenia na przywóz na podstawie art. 11 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 338/97, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajdują się te okazy, jest zgodnie z art. 11 ust. 2 lit. b) obowiązany objąć ochroną te zwierzęta poprzez nakazanie ich zatrzymania i ewentualnie ich konfiskaty.
- 37 Z drugiej strony, jeśli chodzi o okazy zwierząt, których nie dotyczy podstawa nieważności zezwolenia na przywóz, rozporządzenie nr 338/97 przewiduje działania mające na celu ich ochronę, gdy są one przewożone w obrębie Unii. W tym względzie art. 9 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia przewiduje, że „[g]dy żywy okaz gatunku wymienionego w załączniku B jest przewożony w obrębie [Unii], właściciel okazu może zezwolić na jego przewóz tylko po upewnieniu się, że przewidziany odbiorca jest odpowiednio poinformowany o pomieszczeniu, wyposażeniu i rozwiązaniach praktycznych, jakie są wymagane do zapewnienia właściwej opieki nad okazem”. Ponadto art. 9 ust. 5 wspomnianego rozporządzenia stanowi, że takie okazy zwierząt powinny być „przygotowane, przenoszone i otoczone opieką w taki sposób, aby zmniejszyć ryzyko uszkodzenia, utraty zdrowia lub okrutnego traktowania oraz, w przypadku zwierząt, zgodnie z [prawem Unii] dotyczącym ochrony zwierząt w czasie transportu”.
- 38 W konsekwencji z ogólnej systematyki rozporządzenia nr 338/97 oraz z przyświecających mu celów wynika, iż art. 11 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zezwolenie na przywóz, które nie spełnia warunków określonych we wspomnianym rozporządzeniu, powinno zostać uznane za nieważne wyłącznie w zakresie, w jakim odnosi się ono do okazów, których rzeczywiście dotyczy podstawa nieważności danego zezwolenia na przywóz.
- 39 To samo odnosi się do art. 11 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 338/97, gdyż przepis ten stosuje się wyłącznie do okazów zwierząt objętych dokumentami określonymi w ust. 2 lit. a) wspomnianego artykułu.
- 40 Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajdują się odnośne okazy, powinien zatem zająć i może skonfiskować tylko okazy, których rzeczywiście dotyczy podstawa nieważności zezwolenia na przywóz.
- 41 W świetle powyższych rozważań na zadane pytania prejudycjalne należy udzielić odpowiedzi, iż art. 11 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 338/97 powinien być interpretowany w ten sposób, że zezwolenie na przywóz, które nie spełnia warunków określonych we wspomnianym rozporządzeniu, należy uznać za

nieważne wyłącznie w zakresie, w jakim zezwolenie to odnosi się do okazów, których rzeczywiście dotyczy podstawa nieważności danego zezwolenia na przywóz, w związku z czym okazy te stanowią jedyne okazy, które mogą być przedmiotem zajęcia i ewentualnie konfiskaty przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym się one znajdują.

W przedmiocie kosztów

- ⁴² Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 11 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi powinien być interpretowany w ten sposób, że zezwolenie na przywóz, które nie spełnia warunków określonych we wspomnianym rozporządzeniu, należy uznać za nieważne wyłącznie w zakresie, w jakim zezwolenie to odnosi się do okazów zwierząt, których rzeczywiście dotyczy podstawa nieważności danego zezwolenia na przywóz, w związku z czym okazy te stanowią jedyne okazy, które mogą być przedmiotem zajęcia i ewentualnie konfiskaty przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym się one znajdują.

Podpisy